

Der Hausfreund nr. 23 fra 4.6.1949

Artikel

Miraklet fra Herford

"Hausfreund"-journalist besøger manden, der helbreder alle lidelser

Det vores journalist beretter her, havde vi egentlig kunnet lægge ind i den artikelserie, vi for tiden har på side 9: "Om ånder og clairvoyante". Men da emnet er aktuelt, og stoffet virkelig overordentlig opsigtsvækkende, vil vore læsere sikkert hilse det velkomment, at vi giver denne reportage en særstilling. Vores journalist skriver:

Jeg føler mig næste forlegen, da jeg efter min ankomst til Herford spørger en tilfældig chauffør om vejen til "mirakelhelbrederen". Men han synes ikke at finde det mærkeligt, og forklarede mig det med rolig selvfølgelighed. Faktisk er der i de sidste to uger ofte blevet spurgt efter denne mand i Herford, den 42-årige Bruno Gröning. Det var sjældent kun nysgerrige som mig, der ville besøge den besynderlige mand. De fleste kom i håb om at blive helbredt for deres lidelse, eller for at bede om helbredelse for andre. De kom med krykker eller kørestole, de blev bragt i biler, men der var næppe nogen, som gik derfra med den triste vished, at han ikke kunne hjælpes.

Politiet kapitulerer overfor kendsgerningen

Efter med den allerstørste skepsis at have hørt de første meddelelser om denne mands optræden, har jeg fået erfaring. Vores forstand vægrer sig mod at tro på mystiske ting, der lyder så utroligt, og som vi ikke selv kan kontrollere. Men allerede da jeg står på Wilhelmsplatz [sic!], hvor Bruno Gröning har slået sig ned, viste det sig, at den lokale journalist ikke havde taget munden for fuld, i det mindste ikke på dette punkt. Pladsen vrir med mennesker! Foran huset nr. 6.², en imponerende villa i den wilhelminske epokes stil, klumpede masserne sig sammen. Der er en trængsel og en skubben, så man kun med nød og næppe kan arbejde sig frem til beskyttelsespolitiet, der holder vagt foran gitterporten. Ak ja, man husker: kommunaldirektøren har jo forbudt mirakelmanden fortsat at fungere, da han ikke er indregistreret som heilpraktiker! Politibetjenten trækker på skuldrene: "Vi må jo ikke lade nogen komme ind, men vi lukker dog altid øjnene, når sådan en stakkels djævel er kommet så langt!"

"Og har De selv set nogen, der er blevet helbredt?" Jeg venter spændt svar på mit spørgsmål. Politibetjenten nikker ivrigt: "En? I dusinvis hver dag! De kom humpende på krykker, og marcherede ranke væk igen, de kunne ikke selv bevæge sig, og løb hjem som knægte eller skubben deres kørestole!"

Helbredte fortæller journalisterne

Jeg må indrømme, at jeg blev noget svimmel. Tankerne løb rundt i mit hoved som møllehjul. De omkringstående, der vel havde set på mit ansigt, at jeg var temmelig forbløffet, trængte sig frem og fortalte mig sagte – man hviskede kun her, og kastede sky blikke mod huset, hvis vinduer alle var lukkede.

Det er ved Gud ikke kun gamle kvinder og mænd, der står her, som man snarest ville tro havde en sådan tillid til mirakler. Alle aldersklasser er repræsenteret her, og – efter ydret at dømme – også alle samfundsklasser. Pelskåber trænges ved siden af slidte arbejdsdragter, skolehuer og omfarvede soldaterkapper bølger ved siden af herrehatte og bondetørklæder frem og tilbage i vrirren. Og næsten enhver har noget at berette: Den ene har set nogen blive helbredt, den anden er selv blevet helbredt.

Blandt mængden vælger jeg en ung mand ud, som er en af dem, jeg stoler på har en klar dømmekraft, når alle andre her omkring er vanvittige. "Jeg blev selv helbredt i forgårs", fortalte han, "for fire uger siden kom jeg tilbage fra russisk krigsfangenskab, og hele munden var fuld af betændelse på grund af blyforgiftning ved udvinding af bly i Uralbjergene. 'Kronisk, uhelbredelig', sagde lægerne til mig. Efter at jeg et par dage havde grinet af forvirringen her, kom jeg her selv. Den anden aften gik Bruno Gröning selv forbi mig og sagde: 'De bliver snart rask! Deres mund vil blive bedre!' Han kunne jo slet ikke vide, hvad jeg fejlede! Og faktisk hørte betændelsen op den næste morgen, og jeg har det allerede meget bedre!" Ved disse ord spyttede han for fødderne af mig, og inviterede mig til at undersøge hans spyt og se, om der var spor af materie

i det. Men det gav jeg takkende afkald på, og spurgte en anden, en måske fyrreårig mand, som jeg efter tøjet vurderede til at være kontoransat. Han strålede af glæde over hele ansigtet: "Jeg var fuldkommen døv på det højre øre. Min kone måtte altid gå til venstre for mig, for at jeg kunne forstå hende. Siden hr. Gröning sagde til mig: 'De bliver rask!' hører jeg igen på begge ører. Og rigtigt – hans kone, der strålede lige så lykkeligt som han, hængte sig fast ved hans højre arm. Ligesom de to, fortalte alle rundt om mig hele tiden om nye mirakelgerninger.

Vores korrespondent oplever selv miraklet!

Klemte inde i mængden står to biler ved fortovskanten. I den ene sidder en gammel mand ved siden af føreren, sammenkrummet som en bue, knæene trukket næsten helt op til kinden, sitrende i alle lemmer. "70 år, i 30 år fuldkommen lammet ved et ulykkestilfælde.", fortalte føreren af vognen på mit spørgsmål. "Hans datter er derinde hos hr. Gröning". I samme øjeblik gik der en trækning gennem den syges krop. Han strakte langsomt en arm ud, greb efter døren, løftede hovedet og vendte ansigtet mod menneskene derude. Mumleriet var veget for en åndeløs stilhed. Som fortryllede stirrede de omkringstående på manden. Han var holdt op med at sitre, strakte langsomt lemmerne, og satte sig stønnende til rette i vognens polstring. Chaufføren ved siden af ham hjalp ham, og han så helt forstyrret ud. "I tredve år har han ikke bevæget sig sådan", mumlede han. Da banede en kvindeskikkelse sig vej gennem den tilbagevigende mængde, og styrtede hen til vognen. Stemmen svingede mellem latter og gråd: "Far, hr. Gröning vil helbrede dig! Vi skal komme til ham endnu tre eller fire gange, har han sagt; men det går dig jo allerede bedre!" Ude af sig selv så hun på den gamle mand, der så tilbage på hende med løftet hoved og et klart blik. Hendes glædesudbrud druknede i den almindeligt opbrusende mumlen. Jeg blev trængt bort af de fjerntstående, der med egne øjne ville se miraklet.

Mirakelhelbrederen forklarer "Hausfreund"-journalisten

Få minutter senere står jeg i en behageligt indrettet dagligstue i huset på Wilhelmsplatz 6. I en klubstol sidder en mand med benene strakt langt ud fra sig, i grå konfektionshabit. Om hans hals lukker en blå sportsskjorte sig, også slipset et blåt, og øjnene, der ser alvorlige og prøvende på mig. Jeg kan ikke lyve, jeg har hjertebanken, da jeg giver hånd til den mand, hvis uforklarlige virke jeg netop har set med mine egne øjne. Stjålent mønstrer jeg ham, der sidder overfor mig, og sammenligner hans ydre med den beskrivelse, jeg læste i dagbladet. At han bærer en hvid kappe og et bølgende skæg, passer simpelthen ikke. Det eneste påfaldende synes at være hans temmeligt lange hår, som falder Bruno Gröning ned ad nakken i lange lokker. Ellers kunne man tage ham for en simpel arbejder. Ansigtet er brunligt, bortset fra øjnene ser han næsten sydlandsk ud, panden er høj og hvælvet.

Da jeg siger til Bruno Gröning, at jeg havde forestillet mig ham helt anderledes, vinkede han af med hånden og lo: Menneskene har mange forkerte forestillinger om mig! De hævder, at jeg er en Messias, en helgen! Det har jeg aldrig sagt. Jeg har kun sagt, at jeg tror på Gud, og har kraften fra Gud til at helbrede, når mennesker kommer til mig, og er gode og tror på helbredelsen!”

Da jeg beder ham om hans livshistorie, svarer hr. Gröning mig kort: Han er født den 30. maj 1906 som søn af en håndværker i nærheden af Danzig, har selv tjent sit brød som håndværker og er ugift. Selv om han allerede som dreng følte mærkværdige kræfter i sig – en senere forelagt edsvoren erklæring fra hans far bekræfter dette – har han haft sit første helbredelsesresultat i russisk fangenskab. Han har aldrig lagt planer for sit liv, men har altid fulgt sin intuition. ”Hvor længe jeg bliver her i Herford, ved jeg ikke. Meget længe, tror jeg. Men sendebudet er allerede undervejs for at hente mig til fjerne lande!” Ved disse ord bliver Grönings tale langsom og understre- gende, mens han ellers taler normalt og upåfaldende.

På spørgsmålet, om han tager penge for sine helbredelser, ryster han på hovedet: ”Hvis folk vil give mig noget, så lægger de det på en tallerken. Men jeg vil ikke have penge, jeg giver dem til dem, der har brug for dem, og som er det værd.” Med disse ord bekræftede Bruno Gröning, hvad mængden på pladsen allerede fortalte, at han allerede mange gange ikke kun havde helbredt de helsesøgende der kom, men også havde lukket dem ud igen med rige gaver. ”Hvis jeg tog løn for mit virke, gik min hel- bredende kraft tabt!” siger Bruno Gröning selv. ”Jeg må kun tage det, jeg ubetinget har brug for til at leve for!”

Og det er ikke meget! ”Han spiser ofte ikke mere end nogle skiver tørt brød om da- gen”, fortalte hans vært, ingeniør H ü l s m a n n, som ejer huset. ”Han tager heller ikke imod klæder, som han får foræret, han giver altid alt bort til de fattige.”

Værten om sin mærkelige gæst

Men hvordan er Gröning overhovedet kommet til Herford? Om dette fortæller hans vært, at han hørte om Grönings evner gennem slægtninge i Duisburg, hvor Gröning havde helbredt en kvinde, der havde mistet sin forstand under sin flugt fra Øst. ”Jeg bad ham om at komme til mig og helbrede min dreng, der led af muskelsvind, og i 1½ år ikke har kunnet forlade sin seng. Gröning kom også straks. Efter tre dage kunne min dreng stå op. Hr. Gröning har nu været her i seks uger. Min dreng går allerede alene gennem værelset, og bliver stærkere fra dag til dag. I tre uger vidste ingen no- get om helbredelsen. Men så blev der talt om det her omkring, de første syge kom, og i løbet af få dage var pladsen sort af mennesker! Gröning er villig til at overholde politiets virksomhedsforbud, og opfordrer også af og til fra altanen menneskene til at gå bort. ’De behøver jo ikke at komme personligt’, siger han, ’det er tilstrækkeligt, når De smider en seddel til mig i postkassen: ’Jeg beder om helbredelse!’ Så tænker jeg på Dem, og De er blevet hjulpet!” – Jeg ser en hel stak sedler ligge. ”Menneskene

skal blot tro på deres helbredelse, så bliver de også hjulpet. Den, der senere mister troen, forfalder til sin gamle lidelse.”

Hvad videnskaben siger til det

”De falder tilbage i deres gamle lidelse!”, nøjagtigt de samme ord, som mirakeldoktoren brugte om aftenen, hører jeg den næste morgen ved mit besøg hos lederen af det kommunale sundhedsvæsen i Herford, amtslæge dr. Siebert. Den erfarne læge ryster på hovedet, da jeg spørger ham, om han regner Gröning for en svindler. ”Han har en uhyre suggestionskraft”, indrømmer han. ”Dermed kan han i gunstigste fald helbrede nervøse lidelser, og ingen fysiske. Forsøger han det, vil det ikke lykkes for ham, og han nedkalder fare for liv og lemmer hos de helsesøgende, der stoler på mirakeldoktorens råd i stedet for at opsøge en ordentlig læge! Deri ligger den store fare, og derfor har jeg også bedt kommunaldirektøren om at undersøge Grönings virksomhed.” Men jeg hører også, at man har været imødekommende, idet man stiller det frit for ham at underkaste sig en heilpraktikereksamen for et lægekollegium. Gröning har afvist dette, da han mister sin helbredende kraft, hvis han lader den kontrollere, eller helbreder på befaling.

Nu er der altså fare for, at denne utvivlsomt begavede mand udvandrer til udlandet, hvor man lader ham arbejde frit. En oberst i den engelske militærregering har allerede sagt, at Gröning frit ville kunne praktisere i England, så det kan ikke udelukkes, at Grönings bemærkning ”sendebudet er allerede undervejs” hentyder til dette.

En lægekommission opsigtsvækkende beslutning

Nu er mirakelmandens situation i mellemtiden blevet forbedret. Han har alligevel underkastet sig en prøve ved en lægekommission, og hans resultater har fået videnskabsmændene til at lade ham få frie hænder i fire uger. Så skal de tilfælde, han har behandlet, nøje kontrolleres. Resultatet vil så afgøre, om Gröning vil få den formelle godkendelse som heilpraktiker. I betragtning af, at Gröning ikke har anelse om anatomi eller faglig diagnose, som det bliver forlangt af en heilpraktiker, synes det værd at lægge mærke til denne første begivenhed.

Har han virkelig overnaturlige kræfter i sig, som vi med vor kun dagligdags vante hjerne ikke er i stand til at måle? Er han en stor idealist, hvis stærke tro, i ordets sandeste betydning, er i stand til at flytte bjerge? Eller er han alligevel en kvaksalver, der med en bevidst indsats af sine åndelige og sjælelige kræfter holder sin omverden for nar, og – selv om han ikke vil det – skader dem? Eller er han alligevel en bevidst bedrager, der kun er ude på at vugge sine omgivelser i sikkerhed, for til sidst at kunne snyde dem så meget desto kraftigere? Også så barske, for ikke at sige hårde spørgsmål, må man komme med for objektivitetens skyld, selv om alle hidtil kendte kendsgerninger afviser det, og derfor taler for, at hr. Gröning ikke selv er vred over,

at hans modspillere konfronterer ham med den mest fordomsfulde videnskab og myndigheder. Men tiden vil give svar på alle disse spørgsmål.

Kilde:

Der Hausfreund für Stadt und Land – Deine Familienzeitung, Speyer, Hamm, Nürnberg, Koblenz, Nr. 23, 4.6.1949, Seite 3.